

КРЪЩЕНИЕТО НА СТАРИЯ ВЪЛКЪ

Живѣеше единъ дѣдо попъ. Матей го казваха. Живѣеше въ една малка кѣща съ лозница предъ прозореца, тревясалъ дворъ, орѣхъ срѣдъ двора и плетена кошара подъ орѣха. Въ кошарата вечерно време се завръщаше отъ зеленото, окичено съ теменуги и кокиче поле една напръщѣла вакла овчица. На прага я посрѣщаше бѣлото ѝ агне съ червено герданче на шията.

Стоеше дѣдо попъ на едно трикрако столче подъ лозницата, четѣше си червенитѣ зърна на божигробската брое-ница и се радваше на бѣлото агне. Бѣлото агне бѣше много страхливо. То играеше на двора и щомъ шумка шумнѣше, цѣло се разтреперваше. А когато гащатиятъ пѣтелъ, кацналъ на плета, плеснѣше голѣмитѣ си крила, то бѣгаше въ дъното на кошарата и очитѣ му плахо свѣтулкаха въ мрачината.

Живѣеше въ гората единъ вълкъ, старъ вълкъ съ зѣби като тесли и сърдце студено като ледъ. Показваше той глава отъ шубрѣкитѣ, гледаше жадно овцетѣ, които радостно хрупаха сочната тревица и си облизваше муцуната.

Не щешъ ли, една вечеръ, кжде залѣзъ слънце майката на дѣдовото попово страхливо агънце се отдѣли отъ стадото и тръгна къмъ гората, да си хрусне зеленъ здравецъ. Чувала бѣше, че отъ здравеца млѣкото става здраво и чедото ѝ ще израстне пѣргаво като мрѣна риба. Но когато навлѣзе въ полумрака, подъ дърветата, намѣсто тя да си хрупне зеленъ здравецъ, гладниятъ вълкъ си хрупна овчо месо. Вечеръта плахото агне заблѣ тѣй жално, като видѣ, че майка му не се връща, че дѣдо попъ си обърса очитѣ